

прийнятною моделлю інтеграції банку та страхової компанії визначають взаємодію на основі партнерських відносин.

Різноманітні форми партнерських взаємовідносин між банками і страховими компаніями можна охарактеризувати наступними рівнями на рисунку 1.

Перераховані рівні характеризують найоптимальніші способи співпраці банків і страховиків, які є доволі вигідними як для одних, так і для інших.

Прикладами спільного напрямку діяльності страхових компаній і банків є страхування заставленого у банку майна, страхування фінансових ризиків банку, ризиків за операціями з платіжними картками, кредитування та придбання автотранспорту з його одночасним обов'язковим страхуванням при наданні кредиту на його купівлю, страхування туристичного бізнесу, іпотечне кредитування із страхуванням житла, отриманого за рахунок кредиту. Одним із головних факторів, які стимулюють банки до співпраці зі страховими компаніями, є зниження прибутковості як банківського, так і страхового бізнесу.

Головними причинами співробітництва та взаємного інтересу між страховими компаніями і банківськими установами є наступні [2, с. 289-290]:

1. Можливість розширення клієнтів кожним із суб'єктів. Обмін інформацією про них, надання їм послуг тільки установами однієї системи є сьогодні пріоритетним для обох сторін в умовах посилення конкуренції.

2. Диверсифікація капіталу, підвищення норми прибутковості інвестиційних ресурсів. Страхова галузь, є однією з найбільш рентабельних і динамічних серед інших галузей, що має значні інвестиційні ресурси, які можуть використовуватися для інвестування

промисловості як страховиками, так і обслуговуючими банками за умови, що банк контролює страхову компанію.

3. Необхідність акумулювати всі грошові потоки в одній системі. Кожне велике підприємство або банк сплачують значні суми за обов'язковими і добровільними видами страхування. У зв'язку з цим материнською компанією утворюється страхова компанія, що займається ефективним вирішенням даного питання з метою мінімізації майнових, кредитних, фінансових ризиків і витрат материнської компанії на таке страхування.

4. Можливість надання клієнтам повного спектру банківських та страхових послуг. При цьому ці послуги повинні бути високоякісними, гарантованими і привабливими.

5. Можливість використання регіональної мережі установ, особливо це вигідно страховикам для реалізації страхових продуктів через банки.

Із розвитком фінансово-кредитного сектора інтерес до страхування банківських ризиків збільшується. На даний час однією з умов подальшого розвитку банківської системи України й інтеграції її в міжнародну систему є наявність у банків страхових полісів. Тому це є своєрідним стимулом для широкого впровадження страхування на український банківський ринок.

Можемо дійти до висновку, що спільна робота банківських установ і страхових компаній є перспективною та плідною, тому що у кредитних операціях завжди присутні ризики, які страхова компанія може взяти на себе, гарантуючи тим самим повернення кредиту. Для того, щоб ланцюжок «банк – позичальник – страхова компанія» ефективно працював, необхідний чітко налагоджений взаємозв'язок кожної ланки.

Література

1. Михайловська І. М. Особливості організаційних форм та інституційно-правових основ взаємодії банків та страхових компаній / І. М. Михайловська, Н. А. Пенкаль // Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки. - 2014. - № 5(1). - С. 105-108.

2. Страхування: теорія та практика: Навчально-методичний посібник / Внукова Н.М., Успенко В.І., Временко Л.В. та ін.; За загальною редакцією проф. Внукової Н.М. — Харків: Бурун Книга, 2004. — 376 с.

УДК 004:37

ІНФОРМАТИЗАЦІЯ ВИЩОЇ ОСВІТИ У КОНТЕКСТІ ЕКОНОМІЧНОГО, СОЦІАЛЬНОГО ТА КУЛЬТУРНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Жмурко І.Л. – викладач I категорії, Шевчук О.П. – викладач

Вінницький коледж економіки та підприємництва THEU

Освіта – це один із найважливіших напрямків державної політики України. Адже освіта – це стратегічний ресурс соціально -

економічного, культурного і духовного розвитку суспільства, поліпшення добробуту людей, забезпечення національних інтересів, зміцнення

міжнародного авторитету й формування позитивного іміджу нашої держави, створення умов для самореалізації кожної особистості [1].

Проблеми сучасної освіти хвилюють усе наше суспільство. При цьому загальна зацікавленість ними породжується не тільки потребою суттєвої модернізації освіти, а й різним баченням, різними оцінками стану освіти й підходами до її якісного вдосконалення. Модернізація освіти тісно пов'язана із введенням в освітнє середовище інноваційних технологій.

Поняття "Інформаційні технології навчання" виникло у сімдесяті роки і передбачало організацію навчального процесу на базі паперових (книги, друковані матеріали тощо) та плівкових (фото, діапозитиви, кіно-матеріали) носіїв інформації. На сучасному етапі інформаційні технології набули нового розвитку. Це пояснюється масовим застосуванням у навчальному процесі персональних комп'ютерів та комп'ютерних систем. Інформатизація освіти являє собою комплекс заходів, пов'язаних із використанням інформаційних засобів та інформаційної продукції.

До складу інформаційної технології входить:

1. Технічне середовище, яке являє собою вид використовуваної техніки для розв'язку основних завдань.

2. Програмне середовище, яке створює набір програмних засобів.

3. Предметне середовище, яке визначає зміст конкретної науки на рівні навчальної дисципліни.

4. Методичне середовище, яке передбачає наявність інструкцій, порядку застосування, оцінки ефективності тощо [4].

Як свідчить досвід використання ІКТ, ресурсів нового типу, усе це призводить до зміни ролі викладачів і студентів у навчальному процесі, для них ресурси віддаленого доступу є джерелом нових критичних форм навчання, залучення різноманітних даних під час аудиторних занять та самостійної роботи. Доступність до величезного обсягу інформації надає студентам можливість брати участь у розв'язанні практичних задач. Сучасні ІКТ не тільки дозволяють використовувати в навчальному процесі інноваційні методи навчання, підвищити якість освітніх послуг, а й вимагають відповідних змін змісту і методів навчання [3].

Процес інтеграції ІКТ у навчальній діяльності можна охарактеризувати за такими напрямками:

- Розробка і представлення навчального матеріалу на базі ІКТ, їх використання в окремих навчальних дисциплінах. Наприклад, це може бути створення електронних навчальних посібників, практикумів, а також проведення лекцій, семінарів із використанням презентацій, Flash-анімацій.

- Реалізація навчального процесу з використанням інтерактивних засобів взаємодії всіх учасників навчального процесу (технології дистанційної, змішаної освіти, відкритого навчання в глобальній мережі). На цьому рівні використовуються Веб-конференції, форуми, електронні навчально-методичні комплекси, Вебінари, чати, блоги та ін.

- Використання інтегрованих освітніх середовищ, у яких складовою є не тільки технології, що використовуються, а й інформаційні ресурси, що дозволяють використовувати та формувати зміст навчальних дисциплін на базі ресурсів Інтернет, професійних баз даних.

На нашу думку, проникнення інформаційних технологій в навчальний процесі вищого навчального закладу дозволяє педагогам якісно змінити зміст, методи та організаційні форми навчання. Інформатизація навчального процесу у вищому навчальному закладі сприяє прискореному процесу адаптації студента як майбутнього фахівця до його професійної діяльності, підвищує якість його підготовки, надає можливість студенту, фахівцю більш вільно орієнтуватися у сучасному житті в цілому та у сфері професійної діяльності, зокрема.

Сучасні інформаційні технології - це перш за все мультимедійні технології, завдяки чому вони становлять собою універсальний засіб пізнавально-дослідницької діяльності. Педагогічно доцільне використання сучасних інформаційних, особливо мультимедійних, технологій дозволяє посилювати інтелектуальні можливості студента, впливаючи на його пам'ять, емоції, мотиви, інтереси, створює умови для перебудови структури його пізнавальної та продуктивної діяльності. Все це веде до неминучого перегляду організаційних форм навчальної роботи, що склалися: збільшення самостійної, індивідуальної роботи, відхід від традиційних лекцій та практичних занять, збільшення об'єму робіт пошукового та дослідницького характеру, поза аудиторні заняття, які будуть складовою частиною цілісного навчального процесу [2].

Слід зазначити, що сьогодні в зв'язку із швидким розвитком сучасних технологій значну популярність набули навчальні системи, що базуються на Веб-технологіях і не потребують

дороговартісного обладнання. Комп'ютер із будь-якою операційною системою, Веб-браузером і доступом до Інтернет дозволяють увійти в мережу і навчатися дистанційно. Системи навчання, що засновані на Веб-технологіях – асинхронні, тому вони потребують одночасної присутності викладача і студентів, заздалегідь підготовлені лекції передаються по мережі. Сучасний Інтернет створює умови для організації всесвітнього освітнього форуму, у межах якого можливо розробляти, викладати і динамічно корегувати велику кількість навчальних курсів. Студенти одержують можливість у процесі навчання звертатися до таких, раніше не використовуваних у навчанні ресурсів. Для ефективного впровадження технології Інтернет в освіті необхідно, щоб педагоги володіли такими базовими технологіями: технологією електронної пошти;

технологією пошуку інформації в Інтернеті, використовуючи різноманітні пошукові сервіси, технологією on-line – спілкування, технологією розміщення інформації в Інтернеті, використовуючи технології Веб-проекування і Веб-дизайну. Інноваційні зміни в Інтернет-освіті привели до появи технології Веб 2.0, котра надає можливість кожному студенту створювати та розповсюджувати контент в Інтернеті, запис у блозі, передачу відео через YouTube, розміщення картинок на Flickr, створення контенту у Вікі, а також розробляти соціальні мережі та ін. [3].

Отже, інформатизація є найефективнішим та інноваційно-доцільним інструментом модернізації освіти в Україні, який здатен виводити навчально-виховний процес на новий якісний рівень, насичувати його новими інтелектуальними та технологічними потенціями.

Література

1. Національна стратегія розвитку освіти України на 2012-2021 роки. Mon.gov.ua/images/files/4455.pdf.
2. Гудирева О. М. Впровадження інформаційно-комунікативних технологій у навчальному процесі вищого навчального закладу / О.М.Гудирева // Інформаційні технології в освіті. - 2010. - № 6. - С. 101-112..
3. Козяр М. М. Модернізація вищої освіти України засобами інформатизації / М. М. Козяр // Вісник Львівського державного університету безпеки життєдіяльності. - 2011. - № 5(2). - С. 131-136.
4. Торубара О. М. Застосування новітніх інформаційних технологій в навчальному процесі вищих навчальних закладів / О. М. Торубара. // Вісник Чернігівського національного педагогічного університету. Педагогічні науки. - 2013. - Вип. 108.2.

УДК 330.31

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ УКРАЇНИ

Добіжа Н.В. – к.е.н., доцент, Лозінська К.В. – викладач
Вінницький коледж економіки та підприємництва THEU

Сьогодні, в умовах економічної нестабільності, питання поліпшення інвестиційного клімату країни є актуальним як ніколи. Першочерговим завданням є залучення як внутрішніх, так і зовнішніх інвестицій в реальний сектор національної економіки для його відновлення та подальшого розвитку. Протягом останніх років при формуванні економічної політики в Україні постійно наголошується на необхідності створення сприятливих умов для залучення іноземних інвесторів. Однак більшість заходів, що проводились під цим гаслом, призводили до погіршення підприємницького та інвестиційного середовища в країні.

У рейтингу інвестиційної привабливості країн світу International Business Compass на 2015 рік, опублікованому компанією BDO, Україна за рік піднялась на 20 позицій. Україна в рейтингу розташовується на 89 місці і входить до переліку країн, що показали найкраще зростання за рік, нарівні з Білоруссю і Латвією. У 2014 році

Україна займала 109 місце. Зазначені індекси формуються компанією BDO спільно з Гамбургським інститутом світової економіки, і характеризують економічну і фінансову привабливість різних країн світу на підставі трьох основних показників: економічних, політичних і соціокультурних умов [2].

За даними Державного комітету статистики України у січні – червні 2015 р. в економіку України іноземними інвесторами вкладено 1042,4 млн. дол. США та вилучено 351,3 млн. дол. США прямих інвестицій (акціонерного капіталу). Зменшення капіталу за рахунок переоцінки, утрат та перекласифікації за цей період становило 3604,0 млн. дол. США (у т. ч. за рахунок курсової різниці – 3539,3 млн. дол. США) [5].

Обсяги залучення капітальних інвестицій підприємствами України у січні-червні 2015 р. складають 98,7 млрд. грн., що становить 90,8% до відповідного періоду 2014 р. [5].